

Konečno je bilo še nekaj govorov, in sicer: 1) o prijetnosti in koristi umnega čbelarstva po glasilki: „delaj, zbiraš, pomnožuj“! 2) o ceni in vrednosti Dzierzonovega uka za čbelarstvo sploh in posebno za naše južne kraje; 3) o pravnih razmerah čbelarstva, zlasti zaradi davka.

Po sklenjenem zborovanju je bil skupni obed. Tako smo dospeli do vstanove čbelarskega društva. Bog pomozi naprej na blagor dežele in posameznih čbelarjev!

Podučne stvari.

Gospodarjem in gospodinjam v prevdarek.

Kmetovalec kaže vedno večo nezadovoljnost s svojim stanom. Kamor prideš ali govoriš s premožnim gruntarjem, ali z revnim bajtarjem, oba ti tožita, da so sedaj slabi časi za kmeta.

Res je tako. Sedaj uniči hud nalič in mraz, sedaj toča in suša zaželeni vspeh neutrudenemu oratarju. Pa, kaj se hoče segati v roke Vsemogočnemu, ki vé vse najbolje vravnati!

Poglejmo raje na drugo stran, katera kmetovalcu vzročuje nezadovoljnost in pogubo sreče. Gospodar komaj dobiva poslov, in če jih ima, mora jim biti skoraj v strahu; nikdar jim ne sme pokazati, da jim je on gospodar, če noče, da ne bi ga popustili. Ako posvari gospodinja zanikerno deklo, dobi koj odgovor: „bom pa šla“. Nič bolji niso najetniki; tudi ti hočejo hoditi čevelj nad gospodarjevo zemljo. Najslabeji čas je pa ravno sedaj, čas mlatve. Sicer se hodijo o začetku žetve baburice in poželjive lenuhinje v Ljubljano na Frančiškanske stopnice hladiti in čakajo tu na delo, mesto da bi bile doma pri gospodarjih, kateri so jih redili pozimi, in katerim bodo v nadlego in križ na svoje stare dni; a to še prizanese krščanski kmetovalec v svoji milosti. Nikakor pa ne more pritrditi v velik greh, ki ga delajo oni brezvestniki, ki so delali do sedaj pri gospodarjih in prejeli še preveliko plačilo; toda ko pride čas mlatve, zapusté svoje kraje, čeravno bi opravliali svoj posel še prav lahko, ter gredó z mavhami v sosedne vasi beračit. „Naj le drugi delajo; nam ni treba“, „dobim več, če grem beračit, kakor si zaslužim“. Take in enake so jim besede. Da so pa bolj odljudni in starikasti na obraz, se dedci kake tri tedne prej ne obrijejo, in kakor tudi babe, kar je najbolje moč, nemarno in razcapano oblečejo. Ne kradejo mar taki brezvestneži v resnici potrebnim beračem kruha iz ust!

Glejte tedaj, gospodarji in gospodinjje, da se tako početje odpravi, kakor hitro in kolikor je le mogoče. Milost je res priporočal naš Gospod, jo tudi sam obilno skazoval, toda le potrebnim. Ti pa gotovo niso vredni vaše milosti, katere sem ravno kar omenil. Poženite lene postopače od hiše, ko vas pridejo nadlegovat, vsaj se vam ne bodo posmehovali za voglom; vidi se pa tudi vsacemu več ali manj, ali je v resnici potreben in vreden vašega s trpljenjem pridobljenega daru ali ne. Vedite, da koristite vi s tem veliko svojim rojakom. Tudi ne morem prikriti svoje želje do prečastite duhovščine; ona naj podučí ljudi, komú naj se podeli dar, komú odtegne. Kako pa da bi se prišlo še bolje v oko temu brezvestnemu postopanju, bi bilo pač želeto, da bi vzeli v pretres možje, ki imajo kaj več razuma in previdnosti od mene; njih trud jim bode povrnjen z obilo zahvalo iz src vseh kmetovalcev.

J. B.

Znanstvene stvari.

Poročila o Matičinih zborih.

Poročilo o XXVIII. skupščini Maticinega odbora

17. julija 1873.

(Dalje.)

Ker nekterih odbornikov ni bilo pri občem zboru in je tudi onim, ki so bili, obravnava o tajništvu zgignila iz spomina, zato g. dr. Costa rad ustreže razodeti želji, da se prebere g. dr. Razlagov nasvet. To storivši g. dr. Costa želi, da bi kdo storil kakov predlog.

Gosp. dr. Bleiweis: Meni se ne zdi nikakoršna potreba spreminjati §§. opravnega reda. Odboru je znano, da se doslé za korekture ni nič plačevalo; v Maticine sobe bodo Maticarji ravno tako malo hodili brat, ako plačani tajnik sedi v njih, kakor slé; vsaj knjige vsak lahko dobi na dom; — meni se zdi, da drago plačani tajnik — kajti tak se je nasvetoval — nima še dosti posla, ker mu ne bode dolžnost spisovati knjig za Matico; zato nasvetujem: naj sl. odbor izreče, da ne vidi potrebe spreminjati §. §. opravnega reda o tajništvu v smislu dr. J. Razlagovem.

Gosp. Iv. Vilhar: Naj sl. odbor pomisli, da Matici vedno prihajajo denarji; slaba plača rada zapelje v skušnjavo in denar spravi v nevarnost. Za dobro plačane tajnika pa ima Matica še premalo denarja in dela.

Gosp. Pleteršnik: Naj se voli odsek, da to stvar še prevdarja in v prihodnji skupščini, ki naj se skliče pred občnim zborom — stavi nasvet.

Gosp. Marn izreče željo, naj g. Lézar še ostane tajnik.

Ker se nikdo več ne udeležuje obravnave, g. predsednik na glasovanje dá a) g. Pleteršnikov nasvet, ki ni dobil pravilne večine glasov, in b) dr. Bleiweisov predlog, ki mu pritrdi velika večina.

3. Izmed Zalokarjevih knjig je odsek, ki mu je bil dan nalog, da sestavi imenik in stori nasvete, ali so vknjižiti v Maticno knjižnico, ali komu ali kam prodariti ali prodati,

- nektare določil, da ostanejo Matici in se v prihodnjem poročilu navedó;
- nektare, da se podaré ubogim bogoslovcem;
- nektare, da se oddadé bogoslovski ali gimnazijski knjižnici;
- nektare zlasti homeopatične prodati;
- pri nekterih sam vpraša, kam bi se oddale?
- pri rokopisih ne določi nič in
- časopisov ni vredil. — Odbor je nasvete malo spremenil, vprašanjem odgovoril, prodaji pritrdil in zastran nevredjenih časnikov odločil, da se tako prodadé, ker odbornikom ni naloga, časnike mnogih let v red devati po številkah.

4. Gosp. dr. Jernej Zupanec, kateremu je bila zadnja odborova skupščina dala nalog, Lézarjevo poročilo z računom in zapiski vred o prodanih Maticinih diplomah prevdariti in svoje mnenje ali razsodbo izreči o omenjenih in izročenih mu spisih, 20. novembra 1872. leta štev. 190 poroča tako-le: „Jaz potrjujem, da sem vse dotične zapisnike pregledal in da je položeni Lézarjev račun o prodanih diplomah v popolnem redu“.

Naj to poročilo slavni odbor vzame na vednost, in s tem bodi zavrnjeno obrekovanje, če je kdo izmed odbornikov verjel lažnjivcu; — maticarji in drugi, ki so sumničenje o nezvestem gospodarjenju kje kaj brali ali slišali ter bodo brali poročilo o tej seji, pa naj zvedó, da je bilo golo obrekovanje, ki se je lani v nekem časniku trosilo o tej stvari. Menda bode to vendar